

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ

МИЛОСТ

chitanka.info

Наближи Коледа. Падна дълбокият сняг в черковния двор. Дигна се една сутрин старият камбанар дядо Митрофан. Грабна лопатата и разрина една пътека — от дъбовата врата на стаята си до камбанарията. Като се прибра вътре на топло, старецът сне ръкавиците, които му беше изплела баба Митрофанка, и рече:

— Знаеш ли какво реших, докато метех снега?

— Какво?

— Реших да заколя петела за Коледа.

— Стой, не думай! Как ще го прежалим?

— Няма какво да сториме. На Коледа може да ни дойде някой гостенин. Как ще го посрещнем, като нямаме нито прасе, нито кокошчица, нито една лъжичка блажинка?

— Прав си — клюмна глава баба Митрофанка и дигна престилката си — да обърше сълзите си.

В туй време крушовата главня на огъня изпраця. Една червена искра се завъртя покрай веригата нагоре и хвъркна през комина. Върху най-горната затоплена тухла на комина се беше наместило едно врабче, да си топли измръзналите крачета.

— Дядо Митрофан осъди петела на погубване! — извика искрата и угасна.

Врабчето трепна и подскочи. Отлетя към курника. Влезе при петела.

— Какво дириш тука? — попита петелът.

— Дойдох да се простиме с тебе, защото днес дядо Митрофан ще ти вземе главата.

— Затуй съм сънувал нощес един червен гердан — продума петелът и отпусна жално криле надолу. — Какво да правя сега?

— Бягай — посъветва го врабчето. — Нали знаеш, че Стоянова майка плаче, а Бежанова майка не плаче.

Дядо Митрофан тръгна да си точи ножа и заръча на баба Митрофанка да хване петела. Баба Митрофанка натроши царевични зърна в полата си и ги изсипа пред курника. След туй отнесе голямото корито и го подпря полуизправено с една тояжка. Долния край на тояжката завърза с дълго въже, проточено до нейния прозорец. След като свърши тая работа, хитрата бабичка отвори вратичката на курника и отиде към прозореца. Хвана другия край на въжето. Щом петелът се

навре да кълве зърната, тя ще дръпне въжето, тояжката ще падне и коритото ще похлупи петела.

Но петелът разбра измамата. Той беше по-хитър от баба Митрофанка. Показа си главата, разпери криле и се дигна към високата топола, която се беше възправила като огромна бяла свещ над черквата. Кацна на самия връх и там се сгуши.

Тогава баба Митрофанка плесна ръце, разлюти се, грабна секирата и нагази в снега между каменните кръстове. Отиде да сече тополата.

— Скоро да слизаш — викна тя на петела — или ще отсека тополата!

— Отсечи я де! — отвърна петелът. — Ако я отсечеш, тя ще падне върху черквата, черквата ще затисне попа, а тебе ще те изпратят в тъмницата.

Баба Митрофанка не разбра какво ѝ говори петелът, удари два-три пъти със секирата и се замисли, Постоя малко под дървото и като ѝ помръзнаха ръцете, бързо се прибра в къщи и подгони котката с ръжена.

Върна се дядо Митрофан, закани се с юмрук на петела и слезе към кръчмата да си подслади с винце огорчената душа. Прибра се късно. И нали беше посръбнал — сънят му нямаше край. На сутринта някой похлопа на вратата. Чу се гласът на попа:

— Хей, дядо Митрофане? Жив ли си? Пладне стана, а ти още не си бил камбаната.

— Прощавай, дядо попе, ама будилникът ми побягна и тази нощ не му чух гласа.

На другия ден дядо поп се закани:

— По празниците ще ида да намеря друг камбанар. Ще подиря някой по-ранобуден старец. Ти ми объркваш черковната служба.

Седна дядо Митрофан до огъня и заклати отчаян глава Намести се баба Митрофанка и зарони два реда сълзи.

— Какво ще правиме сега, посред зима, ако дойде друг камбанар? Къде ще си денеме главите в този сняг? Ама ти си виновен — прокуди си будилника, като рече: ще го заколя.

— Сбърках. Искам да му обадя, че няма да го коля, ама как да му кажа, като не му разбирам кокошия език?

В туй време крушовият пън изпраця и една червена искра се дигна нагоре. Тя изскочи през комина и викна:

— Дядо Митрофан реши да не коли петела за Коледа.

Врабчето, щом чу тия думи, подхвъркна към тополата.

— Хей, петльо! Как си?

— Умирам от глад и студ.

— Слизай долу!

— Страх ме е от ножа.

— Не бой се. Аз ти нося коледна милост. Утре е Коледа, а дядо Митрофан да те помилва за празниците.

Петелът радостно подхвъркна надолу, изправи се пред дъбовата врата на старците и закукурига. Старците го чуха, отвориха вратата, поканиха го да влезе и го нагостиха като драг гостенин.

Към полунощ курникът гръмна от петльовата песен, а камбаната заехтя и обади на хората, че е настъпил големият празник. Богомолците със запалени свещи задръстиха черквата. Дядо поп остана много доволен и на сутринта занесе на старците пълно менче с кървавица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.